

Zamyšlení z
„buše I.“

Povolání ke svatosti IV.

Poslední část z exhortace Sv. otce Františka: *Gaudete et exultate*.

„Blahoslavení tvůrci pokoje, neboť oni budou nazváni Božími syny.“

Toto blahoslavenství lze převést i do našeho běžného života. Pro nás je dosti obvyklé, že zapřičiňujeme „války“ - přinejmenším nedorozumění. Například, když něco o někom slyším a jdu to povědět druhému, možná v poněkud rozšířenější verzi. A když dokážu způsobit ještě větší škodu, zdá se mi, že jsem dosáhnul většího zadostiučinění. Svět tvořený tlachy těch, kteří se věnují kritizování a ničení, nebude mír. Tito lidé jsou spíše nepřáteli pokoje a v žádném případě nejsou blahoslavení. Nactiutrhání a pomlouvání jsou jako teroristický čin: odpálí se bomba, která devastuje, zatímco atentátník odchází, šťastný a spokojený. To je něco zcela jiného než šlechtnost toho, kdo si přijde promluvit tváří v tvář, klidně a upřímně, a smýšlí o druhém dobře.

Jde o to stát se tvůrci pokoje, neboť vytváření pokoje je umění, jež vyžaduje klid, kreativitu, vnímavost a obratnost. Rozsévát pokoj kolem nás – to je svatost.

„Blahoslavení, kdo jsou pronásledováni pro spravedlnost, neboť jejich je nebeské království.“

Ježíš sám zdůrazňuje, že tato cesta jde proti proudu až do té míry, že utváří lidi, kteří svým životem ve společnosti zavádějí diskusi a jsou nepohodlní

Nelze čekat, až bude pro život podle evangelia všechno kolem nás příznivé, protože mocenské ambice a světské zájmy často hrají proti nám. V odcizené společnosti se život podle blahoslavenství stává obtížným, neoblíbeným, podezřelým a vysmívaným.

Kříž, zejména únava a útrapy, jež snášíme, když se snažíme žít podle přikázání lásky a kráčet cestou spravedlnosti, je zdrojem zrání a posvěcení

Pronásledování není záležitost minulosti, protože se děje také dnes, jak krvavé v případě mnoha současných mučedníků, tak subtilnější skrze pomluvy a překrucování. Ježíš říká, že dosáhneme blahoslavenství, „když vám budou kvůli mně vylhaně připisovat každou špatnost“ (Mt 5,11). Jindy jde o posměch, který se pokouší znetvořit naši víru a učinit z nás směšné lidi. Vydávat se denně cestou evangelia, ačkoli to způsobuje problémy – to je svatost.

Zdena Kalendová

Zamyšlení z
„buše II.“

Společenství manželů

Hlásím se vám s informacemi ze zákulisí, aneb co se s námi děje....

Máme se dobře, stále se pravidelně scházíme a chceme v tom pokračovat. Tedy přesněji řečeno, na letní sezону jsme dali, dle sportovní terminologie, „přerušení hry“, protože je třeba „tvrdě makat venku“.

Od listopadu do května jsme se pravidelně setkávali, vždy jsme začínali „duchovní cca. půl až hodinkou“ a pak jsme kecali, jedli, trochu pili a někdy i narozeniny slavili. Při posledním setkání „to padlo“ na Alču Kráčalovu a také Otce Vítku, tak jsme s nimi slavili. Setkávali jsme se nejdřív na faře a po zahájení rekonstrukce jsme se „stáhli do domácí péče“. Jednou u Pastorčáků – Šuláků, podruhé u nás „v Buši“ a možná v tom od podzimu, kdy začínáme „druhou sezónu“, budeme pokračovat. A když ne, tak fara „to jistí“. Jsme rádi, že se k nám přidal i otec Vítek a před Velikonocemi s námi byl bohoslovec Domča Kovář, který si pro nás připravil krásnou promluvu na téma nesení kříže a křížovou cestu svatých. Bude z něj, s Božím požehnáním, super farář.

Při našem posledním setkání jsme, mimo jiné, mluvili o svaté Kateřině Sienské a mě to natolik zaujalo, že jsem se rozhodla také vám tuto světicí přiblížit.

A také jsme plánovali společný výlet na některé z poutních míst a nějak slovo dalo slovo a my jsme díky otci Vítkovi zjistili, že jsme ještě buď nebyli, nebo už dávno, na Provodově.

Takže náš první výlet bude právě tam a společně s otcem Vítem **zveme i vás ostatní, pokud se budete chtít připojit, budete vítáni** a jak říká klasik: „Bude nás víc a nebudeme se bát vlka nic“.

sv. Kateřina Sienská (1347 – 1380) – učitelka církve

Pocházela ze Sieny, s početné rodiny 25 dětí. V šesti letech, po prvním zjevení Pána Ježíše, se mu zaslíbila a žila mimořádně zbožně. Do dominikánského řádu vstoupila již v 16 letech.

V nemocnici della Scala a leprosárium sv. Lazara s hrdinskou láskou ošetřovala nejvíce postižené pacienty. Tvrdě se postila od masa i vařených pokrmů a jedla jen syrovou zeleninu, chléb a vodu. Tříkrát denně se bičovala, jako pokání za druhé. Spala jen velice málo a na tvrdém lůžku. Od Boha byla obdarována mnoha milostmi. Přesto že neuměla číst ani psát byla velmi moudrá, plná Božích milostí, kdy radila a povzbuzovala politiky i vysoké hodnostáře. V roce 1375 dosáhla dalšího stupně spojení s Kristem skrze bolestivé znaky jeho utrpení – stigmata..

Pohřbena byla na hřbitově dominikánského kláštera "alla Minerva" v Římě. U jejího hrobu se začaly dít zázraky. Později byly její ostatky přeneseny pod hlavní oltář kostela Santa Maria sopra Minerva, v sousedství římského Panteonu.

Svatořečena byla Piem II. v roce 1461. V roce 1866, dostala od Pia IX. titul spolupatronky Říma a v r. 1939 byla se sv. Františkem vyhlášena patronkou Itálie Piem XII. Naposled ji povýšil Jan Pavel II., když ji vyhlásil za spolupatronku Evropy 1. 10. 1999.

Zdena Kalendová

„Mini pout' na Provodov“ v neděli 16.6.2019

Mše svatá → Křížová cesta → Místní hospůdka

Doprava je individuální, každý sám po své ose. (Objíždka přes Březnici)
V případě příznivého počasí mohou jít zdatní také pěšky, od hájenky nad Horní Lhotou.

Bližší info podá Kalendica z buše